

(המשך מעמוד 6)

ריכת פוגרום מקימה נגדם את הציבור הישראלי, ונמנעו הפעם ממעשים דומים. הפוליטיקאים התחרו איש ברעהו בגינויים, והשמיעו שוב את התביעה לביעור "אירגוני המחבלים".

הם לא תפסו כי מיקרים אלה מורים על מצב חדש בשטחים הכבושים.

עיקרו: יוזמת הפיגועים עברו מיד ידם של אירגוני המחחרת הפלסטיניים ליד אנשים בלתי מאורגנים.

בקבוקים וסכינים. זוהי התפתחות מסוכנת ביותר.

כוחות הביטחון למרו במרוצת השנים לשלל את שיטות הלחימה באירגוני המחחרת, המנוהלים כח"ל. לפעור לתם של אלה יש תכונות החושפים אותה לפעולה נגדית. הם זקוקים לדרכיקשה, להתארגנות ולהבאת אמצעי לחימה. הנתיבים הארוכים מאפי שרים פעולת ימוריעין מוצלחת. ניתן לנתק את דרכי האספקה של אמצעי הלחימה. עצם ההתארגנות מאפשרת חדירה ותפיסה.

שונה לגמרי המצב כאשר הפיגועים מבוצעים בירי אנשים בלתי מאורגנים, הפועלים כאמצעות נקבוקי תבערה פרימיטיביים שכל אדם יכול להכניס, אקדחים וסכינים.

את הפיגועים האלה יכול לבצע אדם יחיד, המבצע פעולה חריפה ונעלם. או קבוצה של ירידים ובני מישפחה, המתפזרת אחרי הפיגוע. קשה מאור למנוע פעולה כזאת, או לגלות את מבצעה/מבצעי האחר-מכן.

מטרה מזדמנת. מהם מניעיו של אדם, הפוגע בילד או בקשיש? על כך תיתכן רק תשובה אחת: שינוי את התוהמת לכובש ולמתנהל.

אחד הסימנים הראשונים למצב זה היה הפיגוע באוטובוס בקו 300, שבו בוצע עליידי ארבעה צעירים, קרובי מישפחה, שלא היו שייכים לשום אירגון, ושלא היו להם כל-ידישק.

נראה כי יש עכשיו בשטחים הכבושים אנשים צעירים, ואולי רבבות, המרי כנים לפגוע בכל מטרה ישראלית מזדמנת — מטיילים בודדים, ילד המתרחק מהתנחלותו, טרמפיסט, קונה כי שוק.

זהו פרי של יאוש. דור שלם חדש של צעירים וצעירות בשטחים הכבושים אינו סומך על תיקווה לפיתרון מדיני, ואינו סומך גם על אירגוני המחחרת השונים המסוגלים לאש"ף. רבבות מהם התנסו במעצר, בהשפלה ובחקירה בדרכי לחץ. הם חיים בתוך ציבור, שאי בר גם הוא כל אמון בתהליכים מדיניים, והרואה במבצעי הפיגועים גיבורים לאומיים, גם כאשר שיטותיהם אכזריות.

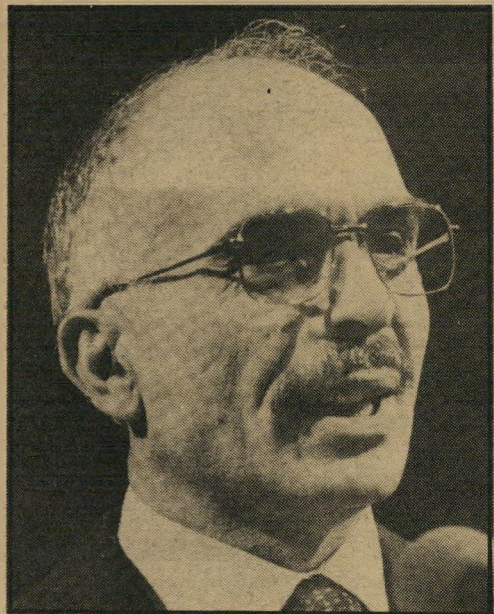
כיצור זה שונא את שילטונותיה כבוש, את ההתנחלויות ואת ישראל בכלל. הם שונאים את המלך חוסיין ואת כל המישטרים הערביים למיניהם, שבגרו — לדעתו — בעניין ה-

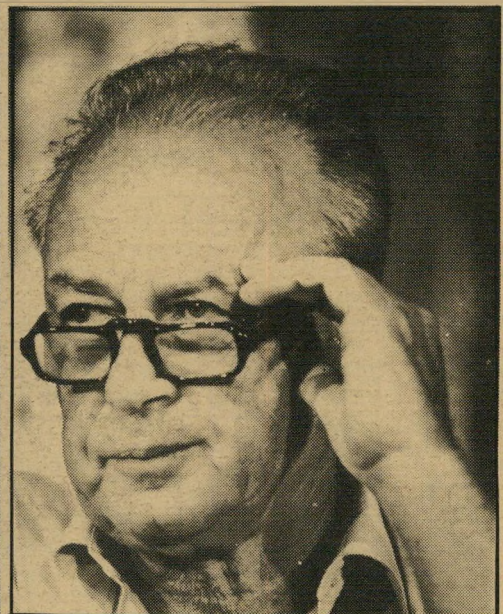
פרס שיחף את רבין בפגישותיו עם המלך חוסיין. רבין חזר מהפגישות כחסיד נלהב של היוזמה.

רונית אנטלר חושפת את הפגישה הסודית ביותר:

נוסעים בתחמושת

חוסיין

רבין

דובר שרהחוק, אורי סביר, המלך הירדני גילה לפרס ולרבין, כפגישות האחרונות, כי קשה לו לנהל מגעים ופגישות עם הישראלים. ערי שמיעה סיפרו שהמלך התלונן על ההדלפות מן הפגישות, ועל כך שבוע מיום הפגישה כבר יכולים לקרוא עליה בעיתוני ישראל והעולם כולו. במישרדהביטחון, כמו גם במישרד החוץ, יודעים על הפגישות ועל תוכן שניים-שלושה אנשים בלבד. כך גם בלישכתו של ראש הממשלה, יצחק שמיר. מזכירות, נהגים, אנשי ביטחון, שגרירים בארץ היעד, נספחים צבאיים ואחרים אינם יודעים דבר.

רבין, כמו פרס, חזר מהפגישות אחר התלהבות: הנה פריצת דרך לשלום. חרף הסודיות, לא הסתירו השניים את מתנות המלך מעיני מקורביהם. מין שוויץ ישראלי. כאפריל 1987 נפגש המלך הירדני עם שרהחוק בלונדון. רבין לא נכח בפגישה זו. בתום הפגישה, כשסיפר פרס לרבין ולשמיר על דיברי המלך, הוריע לו רבין כי מעתה הוא הולך איתו עד הסוף בכל הקשור לוועידה בינלאומית.

רבין לא הבינו מדוע שינה רבין את דעתו והחליט לתמוך במהלך שיום פרס. רבין ייחסו את התמיכה לפחד של שני אישים אלה ממסקנות ועדות פולארד למיניהן. האמת פשוטה יותר. רבין, שנפגש לאחרונה עם המלך חוסיין, הצליח להשתכנע כי המלך באמת רוצה בפיתרון. מסוכנות שלו — אך פיתרון. דובר מישרדהביטחון, העיתונאי איתן הבר, גור על עצמו שתיקה. סירב לענות על שאלות העולם הזה. גם

מנכות קלה, המגבילה את תנועות היד. אומרים שנפצע פעם מכדורי מתנקשים פלסטיניים, ומאו אינו מסתיר את שינאות אותם.

כמהלך השנה וחצי האחרונה נפגש המלך חוסיין שלוש פעמים עם רבין, ומיספר דומה של פעמים עם פרס. בכל הפגישות הללו, העבירו פרס ורבין את תוכן של השיחות לראש הממשלה, יצחק שמיר. מספרים ששמיר ביקש ליפגש עם המלך. מספרים גם שהמלך סירב. ויש המספרים שכאשר העבירו השניים את תוכן השיחות לשמיר, הוא לא הגיב וביקש לקבוע: אני לא שמעתי דבר.

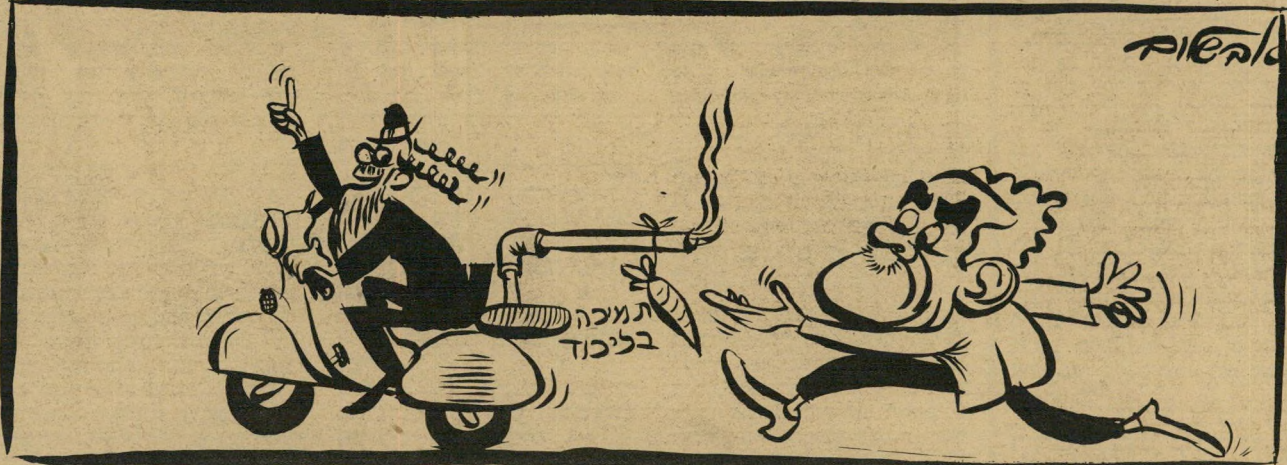
כאמור נפגש רבין עם המלך חוסיין בתקופה האחרונה שלוש פעמים. בפי עם הראשונה זה היה בבית מלון בלונדון. בפעם השנייה זה היה בבית מלון בפאריס, ובפעם השלישית העדיפו את הערבה השוממה. בכל הפגישות הללו נכח בפגישה גם ראש ממשלת-ירדן, ויד אל-דיפאעי. איש זה יכול לקבל את התואר "פוגש הישראלים". מאו שהוקמה ממשלת האחדות הלאומית נפגש ראש ממשלת ירדן עם רבין: שימעון פרס, יצחק רבין, ועוד.

על פי עדידיהיה מסתיר אל-דיפאעי מעט את ידו הימנית. הוא סובל

בפגישות נהוג המלך חוסיין להפי תיע את בני שיחו הישראליים במתנה: פעם זו קופסת גפרורים מעוצבת, הנרשאת את שמו, ופעם מחזיקי-מפתחות אמנותי. אבא אבן, מספרים, קיבל ממנו בעבר חרב עתיקה. גם חיים בר-לב זכה במתנה מהמלך, כשכיהו כרמטכ"ל.

פלסטיני. הוא נאמן לאש"ף, אך אינו מאמין כי אש"ף מסוגל כעת להושיע.

חוסר-התיקווה. זהו מצב חדש. אין לו פיתרון צבאי. שום פעולת-נגד לא תשים קץ לפרי גועים כאלה. להיפך: כל פעולה — כגון הריסת בתים, גירוש מנהיגים וחשודים ואמצעים רומים — מגבירה רק הייאוש והשינאה, ותגביר את הגת הציבורית במבצעי הפיגועים. הנגת עונש-מוות, כרישתם של כסי לים ורמגוגים (ראה לעיל), תשפוך שמן על המרורה ותביא להסלמה קיצונית של מיספר הפיגועים ואכזריותם. בעת הוויכוח על התהליך המדיני זהו שיקול שראוי לו לתפוס מקום מרכזי. כפי פתיחת פתח לתיקווה היא צורך ביטחוני ממדרגה ראשונה. חוסר-התיקווה הוא סיכון-ביטחוני שאין חמור ממנו.

"הוא משפר את המהירות מיום ליום!"